І побачиш мигцем рідну тінь в кольоровім екрані,
Ще не встигнеш збагнути, як швидко хтось все перемкне,
Снігопад перейде у тремтіння тужливих літаній,
І піде собі далі, надовго покине мене
Біля тої сліпої, погаслої раптом вітрини,
Де колотяться юрби, залізні візки і торбини.

І ніщо не збагнеш, і нічого собі не пробачиш,
І рукою зітреш промінці від рясних ліхтарів,
Котрі вплавились в шиби немов золоті помаранчі.
Хай побудуть зі мною, ще трохи отут надворі,
Бо потух вже екран, або зник у химерних пакунках,
Знов вив’язує вітер на склі снігові візерунки.

І нічого не трапилось. Фільм той я бачила звісно,
Де до мене всміхаєшся, гілкою глоду зовеш…
Та нема тут дерев, і немає ніякого лісу,
Все забрав супермаркет, а плем’я птахів кочове
Полишило всі гнізда. Куди ж повертатися зграям?
Я дивлюся в вітрину. Я також… Я також не знаю…